

Марія Каменська

КВІТИ, КАРТИ ТА ГІПНОЗ

Марія Каменська

КВІТИ, КАРТИ ТА ГІПНОЗ

Я не мріяла стати письменницею. Не мріяла писати книжки, а тим більше видавати їх. Лиш одного осіннього дня вигадала гру: написати сто текстів до Нового року. Я й гадки не мала, що то будуть за тексти, що взагалі писатиму. Та після сотого оповідання я не спинилася. Не змогла. Писати виявилося особистим щастям; спробувавши його смак, хочеться ще і ще. Я стала залежною і пишу майже четвертий рік. Пишу оповідання – легкі, наївні, смішні.

Про близькість, ніжність, віру в добро й дива. Кажуть, кожен автор пише про себе, ділиться тим, чим наповнена його душа. Я й не знала, як багато всього в моїй, поки не почала писати. А книжка для мене – це любов, якою автор ділиться зі світом. Чи прийме її світ, покаже час і читачі.

У цій збірці різні історії, які різна я писала в різні періоди життя. Щаслива, розчарована, закохана. З кожною історією я проживала певні стани й почуття. У деяких шукала підказки й відповіді, а в деяких віднаходила чисте задоволення від процесу й можливості робити те, що люблю. І сьогодні дуже хочу поділитися цими почуттями з вами. Бажаю приємного читання.

ISBN 978-617-614-425-0

9 786176 144250

Марія Каменська

Квіти, карти та гіпноз

УДК 82-32
К 18

Каменська Марія

К 18 Квіти, карти та гіпноз / Марія Каменська. – Чернівці:
Книги – XXI, 2023. – 152 с.

ISBN 978-617-614-425-0

Джеремі дарує квіти й поважно ставиться до сказаних слів, Джеймс вираховує ризики та смакує грушеві пироги, Джейкоб проектує будинки і мріє про нове чудове життя... Герої збірки вигадані й водночас справжні, чутливі та щирі. Трохи смішні, часом вразливі, подекуди наївні. Вони втрапляють у незручні ситуації, шукають із них вихід, а разом і себе.

Ці історії для тих, хто потребує теплого гумору, легкості й добра.

Усі права застережено. Відтворювати будь-яку частину цього видання в будь-якій формі та в будь-який спосіб, зокрема електронно, без письмової згоди правовласників заборонено.

ISBN 978-617-614-425-0

© Книги – XXI, 2023
© Марія Каменська, 2023, *текст*
© Анна Стьопіна, 2023, *обкладинка*

Зміст

Три букети	7
Королева Кубків	61
Історія Джейкоба Мартінсона	83
 <i>Інші історії, які могли ніколи не статися</i>	
Випадковість або доля?	117
Бананова самотність	123
Лети!	127
Наполеонівські війни	130
Троє на повітряній кулі	138
Ранкова кава	144

Три букети

День пішов шкереберть із самого початку. По-перше, я проспав і дуже спізнювався на роботу, чого зі мною ще ніколи не траплялося. По-друге, забув про день народження колишньої дружини і згадав про нього лише дорогою в офіс. Насправді я не знаю, чи маю про нього пам'ятати, але так уже склалося, що майже рік після розлучення я усе ще вітаю її з усіма святами й надсилаю їй улюблені білі лілії. Друзі кажуть, що давно пора припинити, однак щось у середині мене вважає ці подарунки невеличкою компенсацією за те, що не зумів зберегти наші стосунки. А я ж давав клятву. Тож букет лілій не така вже й велика покута супроти того, що я не зміг дати жінці, яку кохав, те, що пообіцяв: у хворобі та здоров'ї, у смутку й радості, поки смерть не розлучить нас. По-третє, у місто приїхала мама, а значить, іще один букет був обов'язковим (адже мама обохнює отримувати від мене квіти). У місті вона, щоби буцімто навідати мою молодшу сестру, яка кілька місяців тому вийшла заміж. Поділитися, так би мовити, з молодшою порадами та секретами дорослої жінки. Звісно, моя сестра жодних порад чи секретів не потребувала, а до офіційної церемонії

вони з Філіпом (уже її чоловіком) цілих п'ять років мешкали під одним дахом. І, власне, після весілля нічого не змінилося, навіть дах був той самий. Тож я прекрасно знав, що це лише привід. Основною ж метою поїздки було побачитися зі мною і схилити мене на свій бік у питанні продажу літнього будиночка (і чого батько надумав продавати його саме зараз?). А мені, зізнатися, до того взагалі байдуже. Я не переступав поріг того дому вже понад десять років, та, мабуть, як і будь-хто інший із родини, тож ніяк не міг утропати, чому мама так наполегливо опирається продажу. Що в цьому домі такого? Ну, крім того, що ми проводили там літні канікули кілька років поспіль. Та коли то було? Щонайменше двадцять п'ять років тому. Мама стверджувала, що я усе зрозумів би, якби завів дітей. Але з розлученням народження дітей відтермінувалося на невизначений строк, як і взагалі багато того, що я хотів у житті.

А ще сьогодні свій день народження святкувала моя колега Ірен. Їй я теж зазвичай дарував квіти. Звісно, компанія виділяє бюджет на подарунок співробітнику і вручає презент на початку робочого дня, але здається мені, що отримати подарунок від того, кого добре знаєш, приємніше, ніж дістати купон на яку-небудь спа-процедуру, урок живопису чи заняття з гарячої йоги від знеособленої корпоративної машини.

Тож мені потрібно було купити три букети квітів й уникнути розмови про літній будиночок. Простіше замовити квіти в інтернеті, зважаючи, що я і так дуже спізнався, проте минулого року на сайті, де робив замовлення, трапився збій і мало того, що доставку затримали майже на добу, так іще й букети переплутали.

Лорен отримала букет Ірен. Стосунки й так підходили до невтішної розв'язки, а тут іще й така дурна помилка. І нехай побажання було безневинним – про успіхи на роботі та просування у кар'єрі, – однак ім'я іншої жінки

в букеті за місяць після того, як дружина запропонувала трохи пожити окремо, дуже зачепило її. Хоча саме вона й була ініціаторкою сепарації, але часом ініціатору навіть складніше: гризе почуття провини, а питання «чи це не помилка?» надовго позбавляє спокою. Я добре це знав. Та й Ірен у край здивувала неочікувана записка: «Мені дуже шкода, що все зайшло у глухий кут. Якщо ти не проти, я готовий спробувати ще». Уже пізніше, геть випадково, я дізнався, що вона була в мене закохана і та записка збентежила її більше, ніж на одній із корпоративних вечірок мої п'яні зізнання у нездатності будувати нормальні стосунки й тотальній самотності, що невпинно мене переслідує. Тому цього року я вирішив обрати букети особисто, щоби жодних недоречних побажань, а тільки квіти.

Я зайшов у квіткову крамницю, повз яку щоранку проходив дорогою в офіс. Зараз та виявилася дуже доречною. На стенді перед входом обіцяли безоплатну доставку впродовж години. Те, що потрібно: розправитися з усім якомога швидше й забути про це.

Квітів було так багато, що спершу я розгубився і почав уважно роздивлятися стелажі в пошуках лілій (як би не було, та я завжди починав із букета колишній). Дівчина за прилавком терпляче посміхалася, поки я пильно блукав поглядом навкруги. Коли нарешті знайшов лілії, білі, наче яблуневий цвіт, і ніжні, як наші перші побачення з Лорен, то відчув неприємне печіння у грудях.

Раптом згадав, як нещодавно мій приятель розказав, що бачив її з іншим чоловіком за столиком у кав'ярні. Вони пили каву й мило теревенили. Може, це просто клієнт, схопився я за рятівну соломинку, адже по роботі їй часто доводилося спілкуватись у неофіційній обстановці. Але зі слів друга, а точніше з його мовчання у відповідь на деякі мої запитання, зрозумів, що це була далеко не ділова зустріч.

Тоді я вирішив, що лілії купувати не буду, не цього разу, і відійшов якомога далі від п'янок пахучих квітів, які докірливо дивилися мені вслід, і зупинився біля троянд. Не те щоб Лорен не любила їх, радше ставилася байдуже. Я дарував їй троянди всього тричі: вперше – на другому побаченні, вдруге – коли нарешті наважився сказати про почуття, і втретє – після однієї з перших серйозних сварок (тоді вона й зізналася, що надає перевагу ліліям). Що ж, саме сьогодні личило дарувати троянди... Червоні... Ні, навіть бордові. Колір вогню мого серця, яким те палало, коли вона збирала свої речі, і так воно палає зараз, коли я згадав про іншого чоловіка. Звісно, нам обом потрібно рухатися далі, але мені поки що не вдається. Може, бордові троянди допоможуть?

Я підійшов до прилавка, дівчина так само всміхалася, збираючи невеличкі букети з польових квітів.

– Визначилися? – запитала вона.

– Так, – відповів. – Мені, будь ласка, троянди, ось ті бордові, двадцять п'ять штук. Без упаковки, стрічок та іншого. Тільки папір.

– Прекрасний вибір, – засяяла дівчина. – Вони дуже свіжі. Лише годину тому привезли.

– Ще букет півоній, будь ласка.

Мама любила півонії. І щоб мінімізувати навіть крихітний шанс пустих балачок про продаж будинку, варто дарувати саме їх. Тоді вона години півтори розповідатиме, як я знову вгадав із кольором і запахом: аби не надто солодко, але водночас насичено й соковито.

– Усі відтінки блідо-рожевого, – додав.

– У вас гарний смак, – похвалила мене дівчина, показуючи вазу. – Це найпопулярніші квіти в нашому магазині. Не встигаємо доставляти.

Я кивнув.

– Щось іще? – усміхнулася вона, помітивши, як мої очі знову вивчально ковзають вазами.

– Так, іще букет великих ромашок.

Ромашки я вирішив узяти для Ірен, бо помітив, що на корковій дошці над її робочим столом висить листівка з ромашковим полем. Якось дівчина зізналася, що любить ці квіти за їхню видиму простоту, у якій, згідно з уявленнями різних культур, сховано глибокий сенс і символізм. На квітах я знався погано, лише те, що різним жінкам подобаються різні і символізувати вони можуть різне (як для того, хто дарує, так і для того, хто отримує).

– Якись побажання, листівки? – люб'язно запитала дівчина. – У нас є практично на всі випадки життя.

– Ні, нічого такого не потрібно, – відповів я. – Просто картки, найзвичайнісінькі, куди можна вписати ім'я дарувальника.

У бланку замовлень я зазначив своє ім'я та адреси доставлення букетів. Так уже вийшло, що я знав нову адресу Лорен і пам'ятав, що в день народження вона завжди бере вихідний і залишається удома. Мамин букет я надіслав до дому сестри, а квіти Ірен – в офіс, щоб вони тішили її протягом робочого дня.

Дівчина пообіцяла, що замовлення доставлять упродовж години. Я розплатився, подякував і пішов.

За годину на екрані телефона висвітився мамин номер.

– Милий, я теж тебе люблю, – почала мама без яких-небудь привітань. – Півонії чудові! Ну, як ти завжди вгадуєш?

Я розгублено сидів за ноутбуком, зводячи таблиці продажів. Почути від мами слова любові було чимось настільки ж рідкісним, як сніг у липні. Невже квіти їй настільки сподобалися?

– Я радий, що квіти надіслали так швидко, – відповів. – Передавай Сенді привіт. Я заїду після роботи.

– Милий, квіти, звісно, прекрасні! Але ця картка! Я уже тисячу років не чула від тебе, що ти любиш мене. Ти

й у дитинстві не був надто лагідним і чутливим. Слів любові від тебе було не дочекатися.

«Цікаво, в кого я такий вдався?» – запитав подумки.

– А тут раптом так несподівано! І дуже приємно!

– Картка? – перепитав я.

– Так, така мила картка. Усього три слова, найголовніші!

– Картка, – повторив, намагаючись зібратися з думками. – Що за картка?

– Ти наступного разу не витрачайся на квіти, слів любові мені із головою вистачить. Твоїй старій мамі це так важливо.

Моє серце голосно застукало у грудях. Картка. Зі словами любові. У букеті. Одному? Чи в усіх трьох? Дідько! Це необхідно терміново перевірити.

– Мамо, мені час, – пробурмотів я. – Багато роботи. Поговоримо ввечері, добре?

Поклавши слухавку, я накинув жакет і пішов до ліфта. Краєчком ока встиг помітити букет ромашок в Ірен на столі, а сама вона розбирала стос паперів. На щастя, дівчина мене не бачила.

Я спустився і квапливо рушив до квіткової крамниці. Потрібно було якомога швидше з'ясувати, якої безглуздой помилки з букетами я припустився цього разу.

Коли увійшов у магазин, дівчини за прилавком не було. Замість неї, складаючи дивну композицію з невідомих мені квітів, стояв хлопець років двадцяти. Він захоплено й дуже спритно переплітав листя і стебла та встромляв квіти в зелену губку.

Я привітався. Від несподіванки хлопець здригнувся, але вже наступної миті на його обличчі заграла безтурботна, приязна усмішка. Коли я так востаннє усміхався?

– Чим можу допомогти?

– Річ у тім, що кілька годин тому я придбав тут три букети й замовив доставку...

– Троянди, півонії і ромашки? – іще безтурботніше та приязніше, якщо таке взагалі можливо, усміхнувся він. – У вас прекрасний смак!

І чому мені всі про це сьогодні говорять? Так можна й почати сумніватися в собі.

– Невже я переплутав адреси? – флорист різко змінився в обличчі, злякано подивився на мене, відкладаючи квіти й дістаючи з висувної скриньки товстий зошит.

– Та ні, – поспішив заспокоїти його. – Принаймні два букети з трьох точно дійшли до адресатів. Тут річ в іншому...

– Фух, – хлопчина голосно видихнув і знову розплився в усмішці.

– А де дівчина, що була тут зранку? Я маю у неї дещо уточнити.

– Сара? – хлопець повернувся до квітів. – Трапилася невеличка накладка з постачальником орхідей, а квіти замовили для прикрашання весільної арки, тож їй довелося поїхати. Може, я вам допоможу?

– Дуже на це сподіваюся, – серйозно відповів я. Я таки сподівався в усьому розібратися і повернутися в офіс. – Хочу дізнатися, які картки Сара вклала в букети.

– А! Так це я їх вкладав! – радісно випалив він, вочевидь вважаючи це ледь не підставою для гордості.

Я змірив його суворим поглядом, але хлопчина цього навіть не помітив.

– І що це були за картки? – нетерпляче спитав я.

– Сара сказала покласти наші стандартні, як ви і просили. І вписати ваше ім'я. Джеремі, чи не так? Ну, ось я і поклав ті, що ми кладемо в букети, коли немає особливих побажань, підготовлених листівок чи записок. Ну, звичайно, вписав ваше ім'я.

– Так, а можу я побачити ці картки? – не витримав я.

Він задоволено дістав із кишені сорочки кілька штук і простягнув мені: прямокутні, світло-сірі, розміром із

візитівку. Таки звичайні, якби на одній зі сторін витонченим шрифтом не було надруковано «Я люблю тебе» і виділено біле поле для підпису.

Я уважно глянув на хлопчину.

– І ви вважаєте це стандартною карткою?

– Ну, так! А що ще? – без крихти сумніву відповів він. – Адже найчастіше квіти – це дарунок тому, кого любиш.

– А як же квіти на похорон чи хрестини, з нагоди одужання чи придбання будинку? Ви теж вкладаєте картку «Я люблю тебе»?

– Ну, це зазвичай окремо обговорюється, і до того ж ми не робимо букети для похоронів, – преспокійно відповів він.

– Тобто ви поклали три картки з освідченням і моїм іменем під ним у три букети?

– Ну, так.

– А вам не здалося дивним слати три букети зі словами любові від однієї людини на різні адреси?

Він і бровою не повів, ніби мав заготовану відповідь.

– Звісно, ні! У мене немає дурної звички кого-небудь засуджувати. Яке моє діло, якщо людина відправляє три букети різним... – він обережно підбирав слово, – людям. Мене це не стосується. До того ж любов буває різною, і кожен має право будувати власне життя як йому заманеться, а особисте – тим паче.

Цей хлопчина виводив мене із себе власним спокоєм і розсудливістю, навіть більше, ніж очима, що сяяли від щастя, і безтурботною усмішкою.

– Щиро кажучи, не розумію, у чому проблема. Ну, що тут такого? Усього лиш «Я люблю тебе», надруковане на картці для букетів. Це ж дрібниця.

Він дивився на мене абсолютно незворушно. Я навіть сказав би – невинно. Зрозуміло, я не збирався пояснювати йому, що для мене ці слова, навіть на дурній квітковій

картці, не пустий звук і що в житті я казав їх украй рідко. І насправді міг на пальцях руки перелічити жінок, яким говорив слова, котрі здавалися йому дрібницею. Я беріг їх, наче цінності, які страшно втратити. Так, ніби кожному видано певний ліміт, як на слова, так і на почуття, що за ними стоять. Можливо, тому що свого часу мені й самому казали їх, наче видавлювали по краплині. А часто я не говорив їх навіть тоді, коли дуже хотів, і щоразу переконував себе ретельно зважити всі «за» та «проти», аби не давати хибну надію ні жінці, ні собі.

Я помітив Лорен у переповненому людьми залі (вечірка з нагоди відкриття молодого незалежного театру) і серед невгамовного натовпу бачив тільки її руде волосся і темно-зелену сукню. Моє серце вистрибувало з грудей, коли я підходив знайомитися, а тієї миті, як після вистави ми вийшли на галасливу нічну вулицю і дівчина мені всмінулася, я готовий був притягнути її до себе й у всьому зізнатися. Кохаю. Кохаю. Кохаю! Був готовим, але не міг. Ні! Ну, яке «кохаю», якщо бачиш людину вперше й нічого про неї не знаєш? І освідчився лише за два місяці з дурнувати-ми червоними трояндами в руках. Добре пам'ятаю, коли зізнався у коханні востаннє – за два тижні до того, як підписав документи про розлучення, а вона зібрала залишок своїх речей із нашого дому, де ми прожили майже чотири роки. Я беріг слова навіть від неї...

...а тут якийсь безцеремонний хлопчина вліз у мою скарбницю й викинув цілих три. Ну, добре, мамині. Вони, мабуть, поза лімітом. Але як же ще два? Ось так запросто, за моєю спиною, та ще й тоді, коли я цього не збирався говорити.

– Але чому ви так хвилюєтеся? – не здавався хлопець. – Люди постійно це кажуть, не маючи на увазі нічого такого. Це ж просто слова! Тим паче на картках для букетів. Навіть

не уявляєте, скільки тут усіляких листівок із такими побажаннями, які ніхто у здоровому глузді ніколи не сказав би. Але їх купують і просять вкласти в букети. Часом слова нічого не значать.

– Я хвилююся, бо не збирався вкладати в букети картки зі словами любові. І, на мій погляд, за кожне слово потрібно нести відповідальність.

– Може, мені вдасться чимось компенсувати це непорозуміння? – усміхнувся хлопчина, намагаючись підбадьорити мене. – Хочете букет коштом магазину?

– Ага, а ви вкложите картку «Я люблю тебе» і відправите першій-ліпшій жінці. Дзуськи! Дякую! Якось обійдуся.

– А знаєте що? – його очі засяяли. – Можемо надіслати маленькі букети зі спростуваннями.

Так, цей хлопець явно не знав у житті смутку.

– Ви серйозно?

Він знизав плечем.

– Ну, якщо не хочете, щоби хтось думав, що ви його любите. Якщо це так важливо для вас.

І несподівано тяжко зітхнув:

– Мені справді шкода, що так вийшло. Вибачте, будь ласка.

Я уже збирався сказати, що все гаразд і я сам винен, бо не прослідкував за цими безглуздими картками, аж раптом пілікнуло сповіщення. Дістав телефон із кишені жакета й побачив, що це повідомлення від Лорен. Моє серце закалатало. Я махнув хлопцеві та швидко пішов до дверей, адже не хотілося читати її слова поряд із цим безтурботним всезнайкою.

«Джеррі, нам потрібно поговорити. Напиши, коли ти вільний».

Джеррі... Вона не називала мене так уже дуже давно. Джеррі... Зазвичай вона промовляла це дуже ніжно, після чого неодмінно йшло щось дуже хороше. А може...? Дивне тепло заповнило мої груди, та я одразу ж відкинув його,

бо не хочу допускати жодних думок до того, як ми з Лорен зустрінемося і поговоримо.

«Давай завтра о сьомій. На нашому місці», – написав у відповідь.

«Нашим місцем» ми – чи, може, вже тільки я – називали джазовий клуб у підвальному приміщенні в центрі міста. Там у нас відбулося кілька побачень, там я зрозумів, що хочу з нею одружитися (дуже хочу), але не сказав (точніше сказав не одразу).

До офісу я повертався, наче злодюжка, постійно озираючись, аби ненароком не зустрітися з Ірен. Та пройшовши повз її робоче місце, не побачив ані її, ані букета. Моя асистентка сказала, що дівчина до кінця дня на зустрічі з клієнтом. Я полегшено видихнув і пішов до свого стола, на якому мене чекала записка: «Джеремі, може, пообідаємо завтра разом? Нам потрібно поговорити. Ірен».

Моє серце знову закалатало. Ще одна жінка хоче зі мною поговорити, а все через цього хлопчину-«слова-не-мають-значення». Що ж, із цієї перспективи розмова з мамою про літній будиночок уже не здавалася аж такою непривабливою.

– Невже ти не розумієш, що це не просто дім, а символ їхнього кохання? – Сенді почала наспівувати мамину пісеньку, щойно я переступив поріг їхньої із Філіпом квартири, навіть не встигши віддати пляшку вина, що купив до вечері. Вочевидь за кілька годин мама зуміла підготувати благодатний ґрунт, щоби противників продажу стало хоча б на одного більше. Ну, або ж Сенді хотіла якомога швидше перекласти це на мене.

У родині я завжди мав доволі дивну роль: коли одному потрібно було отримати щось від іншого, він чомусь ішов із цим до мене, ніби я міг швидше достукатися із проханням,

вимогою чи забороною. Я обстоював право Сенді на стосунки з підозрілим типом із бульварної газети, коли сестра навчалася у коледжі й завіряла мене, що ніколи так не кохала й, імовірно, уже ніколи не покохає. Ну, і де він тепер? А я, немов останній дурень, вишукував аргументи на його користь (а які вони можуть бути для журналюги із жовтої преси?), і мені вартувало це неабияких зусиль. Саме я вмовляв батька відпустити маму в центр медитації на інший кінець країни на цілий місяць, навіть не уявляючи, що там відбуватиметься і навіщо їй це взагалі потрібно. А її своєю чергою просив дозволити татові провести його день народження у повному усамітненні (тато переживав тоді не найліпші часи, про що, звісно ж, нікому не говорив, бо в нашій родині про таке не говорять, таке тримають у собі, не вивалюючи на інших власні переживання і турботи).

Хоча, зізнаюся, перемовник із мене такий собі, а дипломат – іще гірший. Та для членів моєї родини це ніколи не мало жодного значення, і вони продовжували приходити, писати й телефонувати з проханням означити для іншого їхні потреби та бажання, проштовхнути рішення, на які друга сторона не погоджувалася... Усі вони майстерно маніпулювали одне одним, але неодмінно через мене, хоч я і намагався не брати участі в цих родинних ігрищах, відмовлявся бути маріонеткою та не дозволяв робити маріонетками інших, але інколи таки здавався. Дідько з вами, хочете грати – зіграймо.

– Вони придбали його на десяту річницю весілля, – пошепки промовила сестра. – Татові довелося три роки працювати по дев'яносто годин на тиждень, щоби вони зрештою змогли його собі дозволити.

«Ну, якщо він працював по дев'яносто годин на тиждень, значить, мав не останній голос в ухваленні цього рішення», – хотілося відповісти, та я змовчав, даючи іншій стороні викласти всі свої аргументи й карти.

– Мамо, це літній будинок на озері, у який вже давним-давно ніхто не їздить, – спокійно промовив я, розливаючи вино в келихи, поки Сенді клопоталася із салатом і картоплею, запеченою з розмарином.

– Джеррі, він хоче придбати на виручені кошти човен, – ніби не розчувши жодного мого слова, відповіла мама. – Великий човен! Уявляєш? Навіщо йому човен? Тим паче без будинку на озері!

– Якщо для щастя татові знадобився човен, то чом би й ні. Він любить рибалити у вихідні, й у вас великий гараж, отож місце буде. А те озеро ще в часи нашого із Сенді дитинства більше скидалося на велику калюжу, а тепер воно, мабуть, і геть заросло й пересохло.

– Але ж це будинок! – не вгамовувалася мама.

– Це руїна на тридцять квадратних метрів із крихітною кухнею і дахом, який протікає.

– А раптом у Сенді з Філіпом, ну, чи в тебе, – «тебе» вона промовила так, ніби й сама в це не вірила, – коли-небудь будуть діти і ви захочете поїхати на озеро відпочити вдалині від міської метушні, подихати свіжим повітрям, побути на природі, не витрачаючись на готелі й котеджі, а у власному домі.

Це був мій шанс, і я його ніколи не упускав.

– А хіба Сенді з Філіпом уже планують дітей? – запитав, крадькома глянувши на сестру.

– А ви хіба не планували? – здивувалася мама, вступившись у Сенді.

Сестра надіслала мені несхвальний погляд, пригубила вино та відповіла:

– Плануємо, але не зараз.

– А коли? Сенді, тобі вже...

Далі я не слухав. Хочете грати – зіграймо. Я завжди викладав цю карту, коли не бажав бути учасником беззмістовних розмов, і тепер міг спокійно насолодитися вечерею із червоним вином, міркуючи про своє.

Сенді злитиметься на мене, це точно, але хоча б тема будинку піде цього вечора з горизонту, бо мені зараз не до цього. Хитрун Філіп щасливо втік у відраджання, я ж міг утекти хіба в себе. І поки мама із сестрою сперечалися про дітей, я прокручував у голові сценарії майбутніх зустрічей, забути про які мені ні на мить не вдавалося, адже блідо-рожеві півонії у великій вазі в центрі стола постійно нагадували про ранкове непорозуміння.

Дві жінки отримали від мене освідчення, яке я не збирався робити (насамперед тому, що не відчував нічого такого, але якби навіть відчував, то не сказав би). Ні, не так, не в дурнуватій квітковій картці. Таке говорить або ніяк, або віч-на-віч (і то лише якщо на сто відсотків упевнений). Цікаво, чи сприйняли вони їх серйозно, чи тепер таке справді кажуть скрізь і повсюди, справді відчуваючи й мимохідь, як стверджував той хлопець, отож це й не має особливого значення. Та якби це не мало значення, то жінки не хотіли б зустрітися і поговорити. Лорен так точно.

Після розлучення ми бачилися всього раз (випадково перетнулися у ресторані, куди раніше часто ходили разом). Вона сиділа за нашим столом. «Нашим». Як багато речей я досі вважав нашими, хоча «нас» уже не було. Я сів за інший. Ми тільки махнули одне одному у ввічливому привітанні. Так, я хотів підійти, але почувався незручно, адже минув лише місяць, як підписи були поставлені й «нас» не стало. Усередині вирував ураган, і я з ним не впорався б. Та й було видно, що вона цього не хоче. Але тепер вона просила про зустріч. Невже це зізнання пробудило в ній... ні, про це не варто думати. Та й минув майже рік, і я вже нічого не відчував (принаймні не хотів).

Але якщо Ірен усе ще була закохана в мене, то це зізнання могло наштовхнути її на хибні уявлення про можливий розвиток наших стосунків (чого мені зовсім не хотілося). Мені подобалося з нею дружити й разом працювати. Вона

була доброю колегою, ми розуміли одне одного з пів слова, й утратити це я не бажав. Але як про це сказати? Повідати правду – дику історію про хлопця, що всім розсилає картки зі словами любові, – не надто добрий варіант. Мабуть, доведеться діяти по ситуації. Усе ж правило тримати почуття при собі й не розкидатися словами ніколи не підводило, що й доводила безглузда okazія, у яку я втрапив.

– Джеррі, прошу тебе, поговори з батьком, – перервав мої думки наполегливий голос мами.

Невже цього разу вони впоралися з дітьми так швидко? Мабуть, цей будинок був іще тієї кісткою у горлі, якщо навіть онуки цікавили її менше.

– Мам... – почав я.

– Ні, ти не розумієш! Цей дім урятував наш шлюб!

Отакої! Я вперше чув, що їхній шлюб потрібно було рятувати. Сенді, судячи з усього, теж.

– Якби ваш із Лорен шлюб щось могло врятувати, хіба ти потім не чіплявся б за це «щось» як за найбільший скарб у житті?

Що ж, мама розіграла свою карту: наш із Лорен шлюб. Вона знала, як сильно я кохав дружину, знала, як відчайдушно жадав зберегти шлюб, знала, що зробив би все від мене залежне, аби вона не пішла. Та що можна було зробити, якщо її почуття охололи?

– Мамо, я й гадки не мав...

– Ну, звісно, – одразу ж переможно заявила вона. – Батьки не втягують дітей у свої труднощі та проблеми. Того літа тобі виповнилося десять, а Сенді – сім. Майже весь липень ми провели в тому домі. Погода стояла дивовижна, вода в озері була теплою, і ви були вже досить дорослими, аби не висіти на наших шиях цілими днями і дати нам змогу хоч трохи розслабитися і відпочити.

Мама тяжко зітхнула, зробила ковток вина й, усміхнувшись, продовжила:

– Ніщо так не скріплює шлюб, як необхідність виплачувати іпотеку. Тож дім нас урятував.

Ну, зрозуміло! А я уже подумав, що мама розкаже яку-небудь сентиментальну історію, як крихітний будиночок приніс у їхнє рутинне життя романтику й затишок, як вони проводили там щасливі літні дні, насолоджуючись зірковим небом і заспокійливою тишею, і як знову закохалися одне в одного, сидючи на старому дерев'яному помості, що линув далеко-далеко в озеро. Але ні, усе доволі приземлено та досить практично, як завжди. Чи принаймні такою є мамина версія.

– Добре, мамо, поговорю з батьком, – здався, щоби закрити обридлу мені тему.

Пообіцявши відвезти її в середу ввечері на вокзал, я пішов додому. Засинав із думкою, що, цілком імовірно, цей хлопець із квіткової крамнички має рацію і все це дрібниця, а я тільки даремно хвилююся. Та попри все, три зізнання в любові для одного понеділка все ж було занадто.

Уранці Ірен в офіс не прийшла. Мабуть, вирішила уникати мене до розмови, що мала відбутися в обід. Звинувачувати її в цьому я не міг, адже й сам так колись учинив. Ми працювали у відділі маркетингу однієї телекомпанії майже три роки й одразу подружилися. У перемовинах їй не було рівних, і презентації вона робила дивовижні. Два-три рази на тиждень обідали в кафе напроти офісу й часом їздили у відрядження. В одному з них я й дізнався про її почуття до мене. Ми весь тиждень провели на виставці технологічних інновацій у галузі зв'язку і щовечора ненадовго зазирали в готельний бар випити по келиху вина, щоби розслабитися після напруженого робочого дня і якомога швидше заснути. А в останній вечір перед від'їздом Ірен сказала, що втомилася, й одразу після вечері пішла спати. Я ж вирішив випити горнятко еспресо та ще попрацювати.

– Сьогодні ви сам? – усміхнувся мені бармен. – Без вашої дівчини?

Я не встиг нічого відповісти, як він продовжив:

– Ви щасливчик! Вона дуже гарна, ще й шаленіє від вас!

– Із чого ви це взяли? – строго запитав я.

– Вона сама мені сказала, – усміхнувся самовдоволено, навіть не підозрюючи, що вибовкав чужу таємницю. – За келихом червоного вина кілька вечорів тому. Така в мене робота. Я як психолог без кушетки чи священник без парафії, – він підморгнув мені. – А вам дуже пощастило!

Я був страшенно злим на нього. І звідки в людей дурна звичка розкидатися словами замість інших, ще й за їхніми спинами? Я почувався жадливо незручно. Це сталося за три місяці після розлучення, і нові стосунки – останнє, чого я потребував. Я і так постійно перебував у сум'ятті, намагаючись розібратися у своєму житті після того, як Лорен пішла.

Ірен була привабливою, навіть дуже: висока брюнетка з очима кольору бронзи, розумна, яскрава, із чудовим почуттям гумору. Хто завгодно на моєму місці одразу ж кинувся б в її обійми, дізнавшись, що вона небайдужа до нього. Та я не відчував до неї ліричних почуттів, на жаль; я тоді взагалі нічого не відчував, а скористатися її почуттями – не міг. Певен, Ірен помітила мою закутість і відстороненість (як я не намагався вдати, що нічого не змінилося, але думка, що я їй подобаюся, бентежила, я навіть пропустив кілька спільних обідів, покликаючись на зайнятість). Але потім усе справді повернулося у звичне річище: обіди, відрядження, спілкування.

Коли я спустився у кафе, Ірен уже сиділа за столиком із чашкою капучино.

– Джеремі, – тихо промовила вона, коли офіціант прийняв наше замовлення. – Я хочу подякувати тобі за квіти. Ромашки прекрасні! Я дуже їх люблю, і мені приємно, що

ти про це пам'ятаєш, – вона проникливо глянула на мене, поправляючи хвилястий локон. – Мені справді дуже приємно... і квіти, і твої... слова, – вона стиснула губи й опустила погляд, утретє помішуючи напій.

Поки я підбирав що сказати, вона продовжила:

– У мене й самої були почуття до тебе, і я знаю, що тобі про це відомо, але ти твердо дав зрозуміти, що між нами... Тож я почала зустрічатися з деким.

Я був приголомшений. Ба навіть шокований. Ось так номер! Жінка, яка була в мене закохана, почала зустрічатися з іншим, але думає, що я її кохаю. І хоч віднедавна я постійно почувався дурнем, та зараз ніби пробив дно. Хто взагалі вигадав дарувати квіти? Хто цей бездушний негідник і жорстокий геній?

– Я зустрічаюся з Аланом із бухгалтерії, – вирішила вона мене добити. – Не хочу, щоб були якісь непорозуміння.

«З Аланом? – хотів закричати я. – Та це ж найнудніша людина планети!» Мені кілька разів довелося поспілкуватися з ним по роботі, і кожна розмова вартувала неймовірних душевних сил. Алан із бухгалтерії! Це ж треба!

– Розумію, – кивнув, ледве стримуючись.

Я злився на Алана, себе й увесь світ, та найбільше на того розумника із квіткової крамниці, хлопчину, який за просто так улаштував мені всю цю плутанину.

– Я дуже сподіваюся, що, попри це, ми зможемо залишитися друзями.

Чогось мені стало погано, а неприємна тяжкість у грудях, яка виникла на початку розмови, змінилася іще неприємнішим холодком, що розливався усім тілом.

– Звісно, – відповів якомога спокійніше.

Давно мені не пропонували залишитися друзями (а може, і ніколи, адже я зайвий раз не нав'язуюся зі своїми почуттями, особливо тим, у кого немає почуттів у відповідь).

Вона всміхнулася.

– Я дуже рада. Розумієш, я не хочу тебе втратити, адже ми добре спрацювалися.

«Еге ж, добре, – подумав. – Так добре, що далі нікуди. Я тепер посміховисько у твоїх очах. Посміховисько, яке програло Алану з бухгалтерії. Алану з вічно скуйовдженим волоссям й очима кольору пожовклого листя».

В офіс ми поверталися окремо, адже Ірен раптом згадала, що в неї терміновий дзвінок, і навіть не доїла свій улюблений «Цезар», залишивши мене в кафе одного. Я замовив іще еспreso. Кава здалася надто гіркою.

На роботі все валилося з рук. Потрібно було скласти план рекламних заходів на четвертий квартал, а я знову і знову повертався думками до розмови з Ірен і майбутньої зустрічі з колишньою. І навіть тільки я назначив її на той самий вечір? Може, варто було розтягнути цей жах на кілька днів? Але змінювати щось було запізно, та й не люблю робити це в останній момент.

Я чекав на Лорен, потягуючи джин із тоніком у джазовому клубі. Повільна музика та бліде тепле світло заспокоювали. Вона спізнилася на п'ятнадцять хвилин, зіславшись на тяглиці. Лорен мала, як завжди, розкішний вигляд і зовсім не змінилася відтоді, коли я бачив її востаннє. Той самий хвилюючий погляд, яскраві зелені очі та руді локони.

– Джеррі, – почала вона, коли я замовив для неї келих білого вина, – дякую за букет, але не розумію, навіть ти вклав це освідчення у квіти. Минуло вже досить багато часу, й, мені здається, нам варто рухатися вперед.

Вона дивилася на мене так, як іще жодного разу в житті не дивилися. Спочатку я не міг зрозуміти, що ж побачив у її погляді, усе вглядався і вглядався в її колись найдорожчі для мене очі. І раптом мене осіяло: жалість. Трясця! Я міг стерпіти багато чого: розлучення, відмову, зраду,

навіть те, що вона почала зустрічатися із кимось. Але жалість! Від жінки, яку кохав. Ні, це було занадто. Якби я міг, то власноруч придушив би того хлопчиська!

– Джеррі, – вона торкнулася моєї руки, – інколи щось уже не склеїти, не врятувати.

«Це просто в нас не було літнього будинку», – сказав подумки.

– Нам потрібно йти далі. Тобі потрібно, Джеррі.

– Угу, – відчужено кивнув. – Спробую. Обов'язково спробую.

Продовжувати розмову не було сенсу. Гіркота обідньої кави змішалася із терпкістю вечірнього джину. Я хутко підвівся і вийшов із клубу.

Що ж, день видався чудовим: дві відмови на освідчення, які я не відправляв. Гірше тільки, якби я дійсно зробив це, але всередині було так гидко й неприємно, ніби я *справді* надіслав їх. Іще вранці я гадав, що мені доведеться щось пояснювати, добирав слова, готував промови, однак і рота не встиг розтулити. Пояснювати нічого не довелося. Безглузда оповідь про хлопця із квіткової крамниці не знадобилася, адже мені одразу дали зрозуміти, що в мене немає шансів. Дві жінки послали мене подалі, відшили ще до того, як я допив каву та джин, відмовили, коли я нічого й не пропонував, відкинули, коли навіть не просив бути прийнятим.

Іще в понеділок я був упевненим у собі чоловіком, який щедро надсилає жінкам квіти, а вже у вечір вівторка перетворився на жалюгідного нікчемного невдачу, котрий розсилає букети з освідченням у надії, що хоч хтось відповість узаємністю. Якщо так триватиме далі, то до п'ятниці в моєму житті каменя на камені не залишиться. Принаймні від моєї самоповаги та почуття власної гідності. І як, чорт забирай, я втрапив у таку безглузду історію?

Наступного дня дорогою на роботу я занурився у роздуми над двома питаннями, що непокоїли мене. Перше – коли подзвонити батькові щодо продажу літнього будинку (до від'їзду мами чи вже після)? Мені геть не хотілося робити цього, проте, мабуть, вона нагадає про обіцянку ще сотню разів, отож я точно не забуду. І друге – як мені тепер поводитися з Ірен? Чи довго триватиме незручність і бажання уникати одне одного, чи все налагодиться само собою, як і минулого разу, коли вона була на моєму місці?

– Як ви, Джереми? – витягнув мене із гнітючих роздумів радісний голос, за яким одразу ж вигулькнула знайома саянна усмішка. І на порозі квіткової крамниці показався хлопчина з букетом бузкових дзвіночків в одній руці та керамічною чашкою – в іншій. Він опустив квіти у велику вазу біля входу. Поруч стояли й інші: з ліліями, гортензіями, тюльпанами, а також крихітні композиції із різних квітів. Він звертався до мене, наче до давнього приятеля, й усміхався так радісно, ніби надворі був не ранок робочого дня у метушливому місті, а тривав нескінченний вихідний у вічному раю.

– Ти серйозно? – здивувався я.

На його обличчі теж з'явилося здивування, наче він забув, що два дні тому зіпсував мені життя дурними картками з освідченнями, і хлопець лише розвів руками.

Тоді я зізнався.

– Погано.

– Як же так? Що трапилось?

– Неймовірно! – я поглянув на нього сердито, однак, схоже, він справді не розумів. – Ну, що ж, скажу як є, – вирішив більше не носити в собі тяжкість останніх днів і хоча б частково віддати її тому, хто був у ній винним. – Справи жахливо. Учора дві жінки, яким ти надіслав картки зі словами любові, послали мене до біса.

– А третя? – з надією у голосі запитав він.

– Мама, – похмуро відповів я.

– Ой!

На мить мені навіть здалося, що він стривожився. Я хотів тріумфувати: ось до чого призводить легковажне ставлення до важливих для декого слів і тотальне нехтування відповідальністю за них; але раптом він блаженно всміхнувся, а очі знову випромінювали непохитну віру в усе-ленське щастя.

– Але ж ви сказали, що не збиралися надсилати їм жодних освідчень, бо нічого такого не відчуваєте. Тож, може, нічого не трапилося?

Нічого не трапилося? Ні, я аж ніяк не розумів, що діялося у його голові. З якої планети він узагалі до нас потрапив? Коли це дістати відмову, стати посміховиськом і почуватися абсолютним дурнем стало нормою?

– На жаль, у цьому ти помиляєшся! – твердо заявив я.

Мені обридло терпіти його гордовитий спокій і радісну непохитність, ото ж я зважився висловити все, що звалялося за ці дні, проте він випередив мене, вказавши на свою чашку.

– Джеремі, може, хочете чаю?

Пропозиція була настільки неочікуваною, що я завмер.

– Лавандовий, – продовжив він, кивком запрошуючи до крамниці. – Чудово заспокоює і знімає напругу.

Лавандовий чай? Та мені, аби заспокоїтися і зняти напругу, явно було потрібне щось міцніше – віскі, шуряча отрута, ціанід. Я неохоче поплівся слідом – а я ж уже мав бути на роботі. Тьху, це місце наче бермудський трикутник – повільно затягує на самісіньке дно.

Хлопець підійшов до невисокого круглого стола поруч із прилавком. На маленькій столешні згромадилося кілька чашок і великий металевий термос.

– Наскільки я зрозумів, ви не кохаєте цих жінок, – спокійно мовив хлопець, наливаючи мені чай.

І до солодкого аромату троянд і півоній, дурманих пахоців лілій, нарцисів і гіацинтів одразу ж додався запах лаванди, який м'яко обволікав, наче ковдра. І коли це ми із цим флористом устигли так зблизитися, щоб обговорювати мої почуття? Я і тим, до кого вони були звернені, не сильно відкривався (утім, як і самому собі), а тут хлопець із квіткової крамниці! Але я сам поставив себе в безглузде становище, заговоривши з ним, тож відповів:

– Та яка різниця, кохаю я їх чи ні? Вони тепер гадають, що так.

– Хіба це погано? – він подав мені чашку. – Хтось думає, що ви його любите, і для людини це може бути великою радістю чи джерелом натхнення. Бути любленим – це ж щастя! Хіба ви не хотіли б цього?

Я зацікавлено глянув на юнака. Скільки лавандового чаю він п'є, що нічого не може вивести його із себе?

– Невже ви вважаєте, що було би краще, якби вони відповіли вам узаємністю? Що б ви тоді робили, не відчуваючи до них нічого? Розповіли би про картки і крамницю?

Ну, взагалі-то на цей випадок був у мене й такий варіант. Я зробив ковток напою, який виявився дуже смачним.

– А так ніхто не постраждав, – закінчив хлопець, розплившись у щасливий усмішці.

Я мовчки похитав головою. Ну, так, ніхто. Моя ж чоловіча гідність уже до уваги не береться, та і скільки її там залишилося – так, максимум на кілька букетів з освідченнями.

«Варто змінити маршрут від паркінгу до офісу, – вирішив я. – Переходитиму на інший бік вулиці, щоби триматися осторонь від цієї крамниці та неприємної ситуації, у яку вона мене засмоктала».

– А знаєте... – глянув на мене серйозно, і голос його став несподівано твердим. – Я розумію, порада від продавця квітів – останнє, що ви хотіли б почути. Ви, звісно, гадаєте, я надто молодий і простуватий, та все ж насмілюся сказати.

Він відставив чашку на прилавок та уважно глянув на мене.

– Вам здається, найстрашніше, що могло трапитися, ну, точніше, уже трапилося, – це надіслати освідчення, яке не збиралися робити, чи промовити слова, які говорити не планували. Ви вочевидь ставитеся до них дуже розважливо й відповідально. І, безумовно, це правильно. Але, знаєте, це не так страшно проти того, коли ви не сказали б того, що хотіли, адже не встигли, не насмілилися, не змогли. А потім в один момент стало запізно, і сказати це уже нікому.

Уперше за весь час, що я спілкувався із ним, його очі не променилися, а усмішка не сяяла безтурботним щастям. Уперше в його голосі лунали тужливі ноти, він і сам ніби постарів.

– І краще я не раз зізнався б у тому, чого немає і не відчуваю, розкидався би словами, як ви це назвали (так, я робив це, бувало, не пишаюся), але ліпше вже так, аніж один-єдиний раз не зробити це вчасно. Краще сказати й дістати сотню відмов, аніж раз не встигнути. На жаль, інколи трапляється й таке.

Він опустил погляд, а мені стало геть не по собі. Я навіть не знайшов що відповісти і знову почувався повним дурнем. Що ж, схоже, це стало новою нормою. Я поставив чашку на стіл, подякував і вийшов.

Біля входу я зіткнувся із жінкою, що задумливо розглядала квіти.

– Перепрошую, – похмуро пробубнів я.

– Нічого, – озвалася вона. – Це я стала у проході. Усе ніяк не можу визначитися.

У правій руці вона тримала лілові тюльпани, а в лівій – блакитні гортензії. Я кивнув і на мить затримав на ній погляд. Жінка ковзала очима з тюльпанів на гортензії і назад. І раптом мені в голову прийшла дивна думка: якби

я обирав квіти їй, то придбав би іриси (темно-сині, майже фіолетові чи навіть індиго). Може, усе через її приталену синю сукню трохи вище коліна, а може... Дідько! Про що я тільки думаю? Які іриси? Я зарікся іще коли-небудь купувати квіти.

– Хай щастить із вибором, – побажав я.

Вона у відповідь усміхнулася. «Може, варто попередити її про картки, – подумав я, відійшовши на кілька метрів від квіткової крамниці, – аби вона не втрапила в подібну ситуацію?» Та повертатися не став.

Коли я зайшов в офіс, Ірен уже була на своєму робочому місці та зніяковіло привіталася, ледь глянувши в мій бік. Так я отримав відповідь на одне з питань, що мучило мене: казати про відновлення стосунків було надто рано. Я все ж насмілюся запропонувати їй пообідати разом, на що вона розгублено відповіла, що вже має плани.

«Що ж, мабуть, тепер у нас буде так», – вирішив я і несподівано для себе допустив гадку, що хлопець із крамниці може мати рацію і нічого страшного в тому, що Ірен уважає, ніби в мене до неї є почуття, немає. Навпаки, це може бути компенсацією за ту незручність і сум'яття, що відчувала свого часу вона. Та коли в обід я спустився у наше кафе (чорт, і з Ірен у мене було щось «наше»), я усе зрозумів. Вона сиділа за столиком з Аланом, який тримав її долоні у своїх і дивився так закохано, що я й сам заглядівся на цю пару. Найнудніший чоловік планети промінився яскравим теплим світлом, горів радістю і видавався абсолютно щасливим. Коли я востаннє таким був? І в цей момент я із легкістю зрозумів, що вона могла в ньому щось знайти. Ну хто не хотів би, щоб на нього дивилися таким поглядом?

І я відчув, як гидкий холодок пробіг спиною, а їдке поколювання стиснуло серце. Халепа, та я заздрив! Я заздрив Алану з бухгалтерії! І заздрив не тому, що той був з Ірен,

а тому, що він був закоханим, що його очі світилися. І разом із подивом та заздрістю на мене звалилася негадана правда. Понад усе мене вивели із себе не картки із зізнаннями, а те, що насправді я не відчував того, що там написано, проте, схоже, хотів. Знову хотів. Як тоді, чотири роки тому, з Лорен після вистави, коли стримувався, аби не кричати на весь світ: я кохаю тебе! Кохаю! Кохаю!

Ірен, помітивши мене, махнула рукою і кивком запропонувала долучитися. Я показав на годинник, наче «пробач, немає часу». Замовив еспreso із собою і вийшов.

Ні, я рішуче не міг більше пити кави. Вона постійно гірчила. Хтозна, можливо, тепер мій варіант – лише лавандовий чай: для заспокоєння і зняття напруги. Що ж, створю список тих закладів, які варто обходити стороною, і одразу занесу до нього «наш» із Лорен ресторан і джазовий клуб. Ну і, звісно, квітова крамниця. Вона номер один у списку.

Цілий день хлопець із лавандовим чаєм і палкими промовами не йшов із голови. Я навіть забув про свою злість на нього та його дурні картки. Я постійно обмірковував його слова про Слова. А що, як увесь цей час я помилявся, коли так яро й жадібно беріг їх, коли трусився над ними, немов останній жмикрут над гаманцем із дрібними грошима? Зрозуміло, за Слова потрібно відповідати, ясна річ, розкидатися ними не варто, та що, як слова ніжності й любові насправді можуть бути для когось джерелом радості і блаженства? Що ж, тоді я сумний і жадібний скнара, не здатний нікому принести ні крихти щастя, ні миті радості чи любові. Я найнудніша людина планети. Я, а не Алан.

Швидко крокуючи з офісу на паркінг, я завбачливо перейшов на інший бік вулиці, а порівнявшись із квітковою крамницею, навмисно відвернувся, вдаючи, що захоплено розглядаю вітрини, аби навіть випадково не перетнутися поглядом із хлопцем, якщо той знову вийде з лавандовим

чаєм на поріг магазину. І раптом побачив у вікні її, ту жінку в синій сукні, з якою зіткнувся зранку. Вона стояла посеред невеличкої зали й розмовляла із чоловіком. На стінах у блідому світлі ламп висіли картини. Я встиг розгледіти на одній із них маяк, крихітний білий маяк, оточений величезними хвилями, що шалено хльостали по ньому з усіх боків. У кутку на столі примостився букет блакитних гортензій. Із морською тематикою блакитні квіти поєднувалися дуже вдало. «У вас чудовий смак», – напевно сказали б жінці у квітковій крамниці.

Вона всміхалась і жваво жестикулювала, показуючи щось на картині, яку я не міг бачити. Чоловік усміхався їй у відповідь. Талію жінки прикрашав тонкий поясок золотого кольору, а світле волосся хвилями спускалося нижче лопаток. Погляд був прямим і відкритим, а усмішка – м'якою, наче гарячий віск. І раптом вона помітила мене у вікні, наші погляди зустрілися. Упійманий за черговим нерозумним учинком, я зніяковів. Ну, так, тепер я не тільки надсилаю букети з освідченням усім жінкам без винятку, а й підглядаю за ними у вікна. Новий рівень у відчутті себе повним дурнем досягнутий. Ще й так швидко. Натомість я був здивований, що все ще дивлюся на неї. Усе ж неохоче опустив погляд і повільно пішов до машини. Так незручно я не почувався давно, мабуть, з обіду.

Що ж, якщо так триватиме й далі, зовсім скоро в цьому місті не залишиться місць, де я зможу показатися без ризику збентежитися, зганьбитися, виставити себе повним невдахою чи бовдуром. Але що б там не було, букет ірисів кольору індиго точно личив би і їй до синьої сукні, і до морських пейзажів на стінах. Цікаво, а що символізують іриси?

Коли я заїхав по маму, вони із Сенді вже чекали мене. Сестра висловила бажання поїхати на вокзал із нами, чого зазвичай не бувало. Мама за всю дорогу жодного разу не

запитала про будинок, і я вже почав сподіватися, що вона про нього й не згадає, адже, захоплений подіями останніх днів, геть забув зателефонувати батькові. Я припаркував машину біля вокзалу, а мама раптом дуже тихо видихнула:

– Ми збиралися розлучитися.

Сльози з'явилися в її очах. Я був приголомшеним. Я бачив, як мама плаче, всього двічі в житті: на похороні дідуся і коли розбила надзвичайно коштовну вазу, що раніше належала знаменитості з кулінарної сфери. Мама придбала вазу на аукціоні, перебивши лот у дружини мера.

– Ми не справлялися. Жахливо втомилися від роботи і, як це не прикро визнавати, від вас. Кожен хотів утекти, а тут іще ця іпотека! Ми хотіли продати літній будиночок і хоч частково погасити борги. Ми майже рік не спали в одному ліжку.

Такої відвертості від мами я ніяк не очікував. Сенді, схоже, теж. Ми здивовано переглянулися. Батьки ніколи не посвячували нас у свої справи. Їхня спальня та їхні серця були для нас зачиненими.

– Та ваш тато, – мати схлипнула, – запропонував забути про все це бодай на місяць. Усього на місяць. Наче нічого більше не існує, крім нас. Ну, і вас, звісно. Пожити, не замислюючись про завтра. І ми поїхали в літній будиночок на озері. Той липень усе змінив, ми ніби заново закохалися.

Ми із сестрою знову переглянулися.

– А одного дня зрозуміли, що вистоїмо. Разом вистоїмо, адже нам уже вдавалося це. Ми впоралися, коли ваш батько втратив роботу, а я була вагітна тобою, Джеррі, – мати лагідно торкнулася моєї руки. – Ходила на дев'ятому місяці, наче бочка. І коли бабуса сильно захворіла, а ваш тато не знаходив собі місця, і допомогти було вже нічим. І навіть упоралися, коли Сенді звалилася із дерева, а тоді ми ледь не збожеволіли! Як вона кричала! Ми перелякалися, що вона зламала собі всі кістки. Проте ми вистояли. Змогли. Добре

пам'ятаю, наче це трапилося минулого тижня, як ваш тато повернувся із пляшкою червоного вина. Ми вклали вас спати, а самі просиділи пів ночі на дерев'яному помості, що прямував далеко-далеко в озеро, так далеко, що за відсутності брижів на воді здавалося, ніби сидиш посеред величезного люстра. Зіркове небо, кришталева тиша, й тільки ми вдвох. Ось так, без зайвих слів ми зрозуміли одне одного.

На якусь хвилю нас накрила м'яка сповиваюча тиша, мабуть, та сама, що разом із зірковим небом і червоним вином додала батькам сил і наснаги йти по життю разом. Аж раптом нова порція схлипувань донеслася із заднього сидіння. Як плаче сестра, я бачив тричі. Перший раз – коли вона звалилася із того нещасного дерева, граючись у схованки біля літнього, хай йому грець, будиночка: раптом затріщали гілки, й вона гепнулася у високу траву. Я бачив її короткий політ і з жахом подумав, що вона вбилася, але потім пролунав страшний надиривний крик такої сили, що я зрадів: сестричка жива. Другий – Сенді плакала, коли померла її морська свинка, а третій – на весільній церемонії, поки батько вів її до вівтаря. Пізніше вона зізналася, що в неї алергія на туш і слъози текли з очей самі собою. Ой, не знаю. Але так чи інак, а мені відомо одне: слъози в нашій родині – рідкісна річ, і якщо вже ллються, то, значить, точно є через що.

– У нас із Філіпом не все так добре...

Мама мовчки взяла Сенді за руку, я теж мовчав. Що за день одкровенень? Коли це ми домовилися почати викладати все, що назбиралося в душі?

– Він постійно тікає від мене, шукає приводи затриматися на роботі. Я не знаю, що робити...

– Люба, – промовила мама, ніжно притуливши долоню сестри до своїх губ. Після того як Сенді звалилася із дерева, мами дві чи три ночі провела в її кімнаті й майже безперервно ось так цілувала її маленькі ручки.

– Що, як ми – не вистоїмо? Не впораємося? Не знайдемо виходу, як знайшли ви з татом? – крізь сльози питала сестра. – А розлучимось, – вона звела на мене погляд, повний туги й жалю, – як Джеррі з Лорен...

– Сенді, любя, не роби поспішних висновків, – заспокоювала мама.

– Ну, по-перше, це не так вже і страшно, – відказав я, переконуючи чи то її, чи то самого себе. – А по-друге...

Однак ані перше, ані друге не було їй потрібне. Сестра знову розплакалася, а мама притягнула її до себе, лагідно погладжуючи по волоссю. Я був поганим прикладом для молодшої сестри, лякаючою для маленьких хлопчиків і дівчаток: дивіться, це Джеррі, він не зумів зберегти свій шлюб. Його дружина одного дня пішла від нього, такий уже він нездара. Ви ж постарайтеся не допустити подібного, ретельно мийте руки, їжте якомога більше клітковини та пийте лавандовий чай, він дуже заспокоює.

– Люба, головне – не тримай це в собі, – ніжно сказала мама. – Вам обов'язково необхідно поговорити. Що швидше, то краще.

Поговорити? Ось так порада від мами! Від нашої мами! Я ж нічого не плутаю? Від тієї жінки, що майстерно грає в мовчанку. О, скільки разів за своє дитинство я чув татове: «Наталі, поясни мені, що відбувається». Він метушиться, бігає, переживає, а у відповідь гнітюча тиша, яка вбивала все живе. Якось я проштрафився, хильнувши алкоголь у друга на дні народження, і мама застосувала цю тактику на мені. Вона три дні зі мною не розмовляла. Я ледь із глuzu не з'їхав. «Мам, у нас скінчилося молоко?» Мовчання. «Мам, тобі принести чаю, я саме наливаю собі?» Мовчання. «Мам, тато питає, що купити до вечери». Ні слова у відповідь. І ось раптом – поговорити. Що взагалі відбувається? Ніби весь світ збожеволів! Я уважно роздивлявся маму й сестру. Зворушливі, розгублені, заплакані, вони трималися

за руки на задньому сидінні автівки, а я відчував, що й мені хочеться долучитися, влитися у це безумство чистосердечних зізнань, поділитися тим, що в мене на душі. Я уже був готовий розтулити рота й вивалити свої одкровення, та зрештою стримався, вирішивши залишити свої переживання при собі, адже їм і власних удосталь.

А замість цього прошепотів:

– Сенді, мала, не плач. Усе налагодиться.

Я не називав її малою вже дуже давно, а їй це завжди подобалося. Вона тоді зніяковіло всміхалася і кокетливо хихикала.

Сестра кивнула.

– Ти справді вважаєш, що все налагодиться? – Сенді з надією дивилася мені у вічі. Сльози тонкими струмочками котилися її щоками, а мені дуже кортіло запевнити, що все налагодиться, обов'язково налагодиться. Запевнити й обійняти. Обійняти її, маму, тата. Обійняти їх усіх. Міцно притиснути до себе та сказати, як сильно їх люблю.

– Я упевнений, що нічого ще не втрачено. Філіп любить тебе, і я тебе люблю, і тебе, мамо, люблю, і цей будиночок на озері. Якщо він такий дорогий тобі, я вмовлю тата залишити його. А знаєте, що? – схоже, вірус безумства добрався-таки й до мене. – Що скажете, якщо всі разом поїдемо туди на вихідні?

– Давайте, – засяяла мама. – Ми так давно не вибиралися нікуди разом! Тато буде щасливим!

Мама сіла в поїзд, я відвіз Сенді додому та набрав номер, який мої пальці забудуть іще дуже не скоро. Мені потрібно було сказати все, що не наважився на початку. Сказати зараз, поки цей дивний вірус безумства лютує в мені.

Лорен вагалася, сумніваючись у необхідності знову побачитися. Воно і зрозуміло: у понеділок я надіслав їй букет з освідченням, у вівторок вона дала однозначну відповідь на нього, а тепер я знову прохав про зустріч. Проте я пояснив, що мені це необхідно, у край необхідності, щоб йти далі.

Поки Лорен заварювала чай, я роздивлявся її невеличке, але дуже затишне помешкання. На обідньому столі біля вікна стояв букет троянд кольору вогню мого серця, а на маленькому журнальному столику біля канапи – композиція з мініатюрних різнокольорових орхідей. Мабуть, кольору метеликів у животі того, хто їх подарував.

Я зазирнув на кухню. Лорен саме розливала чай у чашки з тонкої китайської порцеляни. Хтось із її далеких родичів презентував їх нам на весілля.

– Випадково не лавандовий? – запитав я.

– Лавандовий? – Лорен із подивом глянула на мене.

На ній були сині джинси та чорна футболка, а довге волосья зібране у високий хвіст.

– Не знала, що ти любиш лавандовий. Коли ми були разом... – на цих словах вона прикусила нижню губу та примружилася. Вона завжди так робила, коли говорила те, що воліла б не вимовляти. Від цього щоразу ставала ще симпатичнішою.

– Колись, – виправила вона себе, – ти пив тільки чорний із бергамотом, та й то дуже рідко. Переважно полюбляв еспreso, у немалих дозах.

«Колись, так, колись, але ж колись і ти мене кохала», – хотів сказати я, але натомість узяв чашки та поніс у вітальню, поставив на столик біля канапи й сів. Лорен сіла поруч.

Я кивнув на орхідеї і запитав:

– Ще не сказала йому, що тобі до вподоби білі лілії?

Вона зніяковіло глянула на мене.

– Скажи, – м'яко промовив я. – Що раніше, то краще. Чоловікові приємно дарувати жінці те, що вона любить.

Лорен ковзнула поглядом по квітах і звела його на мене, підтиснувши губи, ніби зважувала, чи варто озвучити що збиралася.

– А жінці приємно отримати від чоловіка подарунок, зроблений із любов'ю, і байдуже, якого сорту квіти.

Я збентежено всміхнувся, намагаючись зрозуміти: то був натяк на мої почуття чи на почуття дарувальника орхідей, а може, на ті троянди, що я дарував їй колись, шкодуючи згодом, що не знав про лілії?

– То що ти хотів мені сказати? – змінила вона тему. – Ти сказав, це важливо. Я тебе слухаю.

Я набрав якомога більше повітря у легені й видихнув:

– Я хотів зізнатися...

– Джеррі, – зупинила вона. – Не варто, ми це вже обговорили...

– Послухай, – швидко промовив я, аби вона не встигла виставити мене за двері. – Я просто хочу сказати, що покохав тебе, як тільки побачив. У ту саму мить, коли ти всміхнулася мені на виході з театру, я готовий був кричати про це на весь світ. Хоча ти, мабуть, навряд чи повірила б мені, адже я й сам не вірив, проте саме так і було. Я хотів, щоби ти знала. Хоча це вже й не має жодного значення, та мені дійсно важливо про це сказати.

Вона глянула на мене з неабияким зачудуванням. Ще б пак, вона ж не знала про вірус безумства, що вразив мою родину, а той був вельми лютий та дуже вимогливий і змушував свою жертву робити купу безглузвих, незручних і давно не актуальних зізнань. Лорен зробила ковток чаю і торкнулася поглядом бордових троянд.

– Я теж закохався у тебе в той вечір.

Мої брови поповзли вгору.

– Ти був дуже уважним, ввічливим, ну й, звісно, привабливим. Цього в тебе не відняти. Під проникливим поглядом твоїх брунатних очей устояти досить складно, але ти й сам це знаєш.

Я цього не знав. Що ж, схоже, цей дивний вірус добрався і до Лорен, і вона теж зізналася у тому, про що мені було раніше не відомо.

– Джеррі, я теж кохала тебе, – із ледь вловимою у голосі тугою сказала вона. – Але, розумієш... Так буває...

– Розумію. Нам потрібно йти далі.

Вона кивнула, а я відчув, що справді маю це на увазі і готовий до цього. Я відпив чаю, відставив чашку та підвівся.

– Уже йдеш?

– Я сказав те, що хотів, те, що давно мав тобі сказати. І ще одне: я шкодую, що говорив це так рідко.

– Я й так знала це, Джеррі. Завжди знала. Це не обов'язково казати. Зазвичай це й так відчувається.

– Це добре. Добре, що ти це знала.

Само собою зранку я знову опинився біля квіткової крамниці. Схоже, мені знадобиться іще не один місяць, щоби при звичаїтися до нового маршруту. Я не планував купувати квіти, пити лавандовий чай або провадити дискусії про значення любовних слів. Я збирався перейти на інший бік вулиці та зайти в галерею, поговорити з тією жінкою, сказати, що не підглядав за нею у вікно, що то вийшло випадково, а разом попередити про картки з освідченням. Коли мені вже випав шанс урятувати когось від неприємної ситуації, варто ним користатися.

Певна річ, я зразу ж дав маху, бо галерея виявилася зачиненою. Я кілька разів посмикав за ручку, але двері не піддалися. Тоді підійшов до великого вікна, у яке зазірав напередодні ввечері, й одразу ж зустрівся поглядом із незнайомкою. Жінка з чашкою у руках стояла посеред зали. Дідько! Тільки я міг прийти, щоби сказати, що не зазираю у вікна, і почати саме з цього.

Вдягнена в елегантну чорну сукню, що м'яко підкреслювала її тендітну фігуру, жінка здивовано дивилася на мене. Я незграбно махнув їй рукою і жестом показав щось на кшталт «можемо поговорити?». На її місці я в жодному разі не відчинив би дверей. Ну, хтозна, що за ненормальний із самого ранку ломиться у галерею. Немає ж таких

спраглих живопису безумців, які відчайдушно бажають милуватися ним о восьмій у четвер.

Я дивився, як вона поставила чашку на стіл і попрямувала до дверей. Переконати її, що я не зазираю у вікна, з кожною миттю стає дедалі складнішим.

– Ми ще зачинені, – із легкою усмішкою промовила вона, трохи прочинивши двері. – На жаль, небагато поціновувачів мистецтва готові насолоджуватися ним у таку рань. Ми працюємо з одинадцяті.

– Мені необхідно все пояснити, – перейшов я одразу ж до діла. – Ти, мабуть, думаєш, що я маю схильність до підглядання...

Уголос це прозвучало гірше, ніж я уявляв у себе в голові.

– Якщо чесно, поки ти не завів про це мову, я так не думала, – відповіла вона.

– Можна зайти?

Мені страшно не хотілося стирчати на порозі, аби не стати надбанням очей хлопчини із квіткової крамнички, тим паче розмова була вельми делікатною. Жінка кивнула, впускаючи мене у приміщення.

– Сподіваюся, не надто тебе відволікаю?

– Саме збиралася випити чаю перед початком роботи. Будеш?

– Лавандовий? – машинально запитав я.

– Так.

– Тоді із задоволенням.

Мені необхідно зняти напругу й заспокоїтися.

Вона зникла за дверима ліворуч від стола. Скориставшись її відсутністю, я зробив кілька глибоких вдихів, готуючись сказати те, заради чого прийшов. За хвилину вона повернулася, простягла мені чашку, і галерею наповнив легкий аромат лаванди.

– Я випадково опинився тут минулого вечора, – продовжив із того місця, на якому зупинився. – Ходжу цією

вулицею щодня на роботу й назад. Я намагаюся змінити маршрут, але поки не вдається. Я й не знав, що тут галерея, адже раніше якось не помічав її.

– Усе гаразд, – усміхнулася вона. – Саме тому в нас такі великі вікна без жалюзі, ролетів чи штор, щоби кожен охочий міг у них зазирнути, забажати зайти й подивитися на картини. Вони тут для цього й висять.

Я зробив ковток чаю. Який же він смачний! Ще кілька чашок – і стану геть спокійним.

– І ще, – спохопився я. – Хотів тебе попередити...

Вона глянула на мене насторожено.

– Хтось іще зазирає у вікна?

– Ні, – зніяковів я, таємно сподіваючись, що такий один. – Про картки в букетах.

– Картки?

– У квітковій крамниці, де ти придбала гортензії, до речі, дуже гарні й чудово личать до морської тематики, – я вже звучу, як ці молоді продавці: «Відмінний смак», «Прекрасний вибір», я добре вписався б у квіткову галузь. Тепер іще й іриси з голови не йдуть, – в усі букети вкладають картку «Я люблю тебе». А інколи, скажімо прямо, це не зовсім доречно.

Вона дзвінко розсміялася:

– Знаю! Зі мною це сталося місяць тому. Було доволі потішно.

– Потішно? – піддав я сумніву подібний досвід.

– Звісно, не одразу. Спочатку це була майже катастрофа.

– Кому ти освідчилася завдяки цьому розумнику з його картками?

Невже не я один мимоволі постраждав від слів любові в букетах?

– Моему найкращому другові, – відповіла вона. – Прямо на вечірці з нагоди його заручин. Принаймні саме так подумала його наречена. І це був справжнісінький кошмар.

Виходить, я іще доволі легко відбудвся, адже таке було би для мене занадто, навіть зважаючи на всі незручності й неприємності останнього тижня. Тут жодного лавандового чаю не вистачило б, щоби заспокоїтися. Вона, наче прочитавши мої думки, узяла зі стола чашку і зробила кілька кроків у бік картин; я рушив слідом за нею, та мене не особливо цікавили морські пейзажі.

– Я чогось вирішила, – продовжила вона, зупинившись навпроти картини з маяком, яку я бачив напередодні, – що букет стрелітцій буде ідеальним доповненням до подарунка.

Помітивши сум'яття у моєму погляді, жінка здогадалася, що я й гадки не маю, що таке стрелітції. На квітах я розуміюся кепсько, знаю лише, що залюбки подарував би їй іриси, темно-сині, майже індиго, під колір її очей.

– Це гарні тропічні квіти із помаранчевими та фіолетовими пелюстками, – пояснила. – Їх іще називають «райська пташка». Збоку квітка має такий вигляд, ніби на соковитий зелений листочок сіла крихітна яскрава пташечка.

Мені здається, що я міг би слухати її нескінченно: про квіти, птахів, байдуже що, – лиш би спостерігати за її плавними рухами, коли вона жестикулює, так наче пурхає райська пташечка.

– Марк, мій друг, зробив пропозицію своїй коханій на тропічному острові. На світлинах із подорожі я і побачила стрелітції. Закохані та щасливі, друг із нареченою обіймалися на тлі прекрасних квітів, отож я подумала, що надіслати їм такий букет – чудова ідея. Він стане приємним нагадуванням романтичної миті та прикрасить вечірку. До того ж ці квіти символізують насичене яскраве життя, добробут і процвітання, що, як на мене, досить важливо для майбутньої сім'ї. Композиція вийшла гарною – стрелітції, тигрові лілії та бузкові орхідеї, а до неї попросила додати карточку, звичайнісіньку, з моїм іменем. Тоді я й гадки не

мала, що ця звичайнісінька картка оголошуватиме: «Я люблю тебе». Я, щиро кажучи, розраховувала на щось дещо стандартніше, на кшталт «Вітаю».

Ось! Дякую! Саме так і я вважаю!

– Я замовила доставку, аби не везти квіти в таксі, адже букет вийшов доволі об'ємним. Приїхала, коли свято було вже в розпалі: усі розважалися, вітали заручених, пили вино й танцювали. І тут Крістін, кохана Марка, вирішила, що час перейти до подарунків. Стала розгортати пакунки, уголос читати привітання, дякувати дарувальникам, особливо близьких обіймати й цілувати. Святкове дійство до нестями щасливої жінки. І ось їй в око впав мій букет. Крістін дістала картку та прочитала: «Я люблю тебе. Діана».

Я слухав її історію, підмічаючи, яким рухом вона заправляє за вухо прядки волосся, як стискає пальцями чашку, як плинним поглядом неспішно ковзає картинами.

– Саме цієї миті гості, як на зло, замовкли. Навіть музика ніби стихнула. Крістін свердлила в мені діру, і слідом за нею очі всіх присутніх втупилися у мене. Очі Марка також. А ще чоловіка, з яким я прийшла на вечірку, мого «плюс один». Ми тільки почали зустрічатися, і ця сцена була жахливо незручною. А Крістін тимчасом вирішила, що це мій спосіб нарешті зізнатися Марку в почуттях за майже дванадцять років дружби, а разом і мій зухвалий план розладити їхнє весілля. Мовчання змінилося шепотінням, а Марк одразу ж узявся докладно пояснювати, що ми не любимо одне одного. Ще трохи – і він дійшов би до того, що ми не просто позбавлені взаємної симпатії, а відчуваємо навіть певну огиду й неприязнь і насправді вже багато років страждаємо від презирства та відрази. Але це не допомогло, лише дало нагоду Крістін сумніватися у його словах і моїх намірах. Зрештою вона змусила нас присягнути, що в нас ніколи нічого не було й ми навіть не

цілувалися, хильнувши зайвого на якому-небудь вечорі. Окрім того, що це саме собою було неприємним і досить принизливим, усе це відбувалося на очах чоловіка, якого я сама запросила. Так безглуздо я не почувалася ніколи. Ще й цілком безпорадно.

О, я розумів її вельми добре. Безглуздість і безпорадність, наче прищі в підліткові роки, нав'язливо переслідували мене вже не один день.

– Ну як довести, що ти не любиш іншу людину? Це ж практично неможливо. Тобі коли-небудь траплялося доводити, що ти не любиш когось?

Згадуючи події останніх днів, я всміхнувся і захитав головою, адже не доводив і не певен, що став би, але мені не дали навіть шансу.

– Дивно, але довести, що любиш, набагато легше. Та що там, люди інколи вірять на слово.

А це мені було добре знайомо.

– Можливо, у глибині душі кожен сподівається, що є причини його любити і що він гідний кохання просто так. Та, власне, кожен хоче бути коханим.

І з цим я повністю погоджувався і цього дуже хотів, але ще більше хотів кохати сам.

– Тож, гадаю, якби я заявила, що кохаю Марка, він повірив би в це. Але як довести, що не кохаю? Цього я зробити не могла, а мій «плюс один», докірливо глянувши на мене, сказав, що раз моє серце віддано іншому, то він не має наміру стояти на шляху нашого щастя, і, грюкнувши дверима, покинув вечірку. Крістін зняла обручку та шпурнула Марку в обличчя. Усі голосно ойкнули. Ну, а я, намагаючись урятувати залишки своєї репутації, поїхала. І це добре, що не встигла подарувати основний подарунок – сертифікат на парний стрибок із парашутом. Крістін іще вирішила б, що я хочу її позбутися.

Діана всміхнулася, зупинивши на мені погляд.

– Ти розповідаєш про це з такою легкістю, – здивувався я.

– Ну, а що залишається? Кажу ж, було потішно. Хіба ні? Один букет коштував мені чоловіка, який мені дійсно подобався, найкращого друга й майже зруйнував майбутню сім'ю. На щастя, за два тижні вони порозумілися. Однак я тепер небажана гостя не лише на весіллі, а й узагалі в їхньому житті. Хто б міг подумати, що слова любові можуть призвести до такого?

– Здаюся. Ти перемогла, – усміхнувся я. – Твоя історія набагато цікавіша за мою.

– Я цього геть не хотіла. А кому адресували твоє освідчення?

– У мене їх було цілих три.

– Навіть так! Хто ж ці щасливиці?

– Мама, колишня дружина та колега.

– Колишня дружина та колега? Навіть не уявляю, чим це скінчилося.

– Я не став нічого доводити, адже вирішив, що немає нічого поганого, якщо вони думатимуть, ніби я у них закоханий.

– Правда?

І як вона мене розкусила? Як здогадалася, що ця ідея не моя, а зухвало поцуплена в хлопця із квіткової крамниці?

– Ну, по-перше, у кожної з них є коханий. А по-друге, ти сама сказала, що всі хочуть бути коханими. Тож якщо думка, що хтось іще їх любить, може принести радість, то чому я маю бути проти?

Я безсоромно брехав, повторюючи чужі слова, хоча, зізнаюся, уже й сам починав у це вірити. Кажуть же, повтори десять разів «собака» – й не помітиш, як почнеш гавкати.

– Дуже шляхетно з твого боку.

– А ти не розсердилася на хлопця із квіткової крамниці, що він вклав у букет ту картку?

– На Денні? Ні, на нього неможливо сердитися.

І то правда. Як посваритися з людиною, яка п'є лавандовий чай?

– Та і що він зробив поганого? Лише вклав у букет квітів картку зі словами, які кожному до душі. До того ж, якщо чесно, – вона по-змовницьки понизила голос, – я отримала дуже добру компенсацію.

– Букет коштом компанії чи букет зі спростуванням?

Вона кивнула на чашку лавандового чаю.

– Я розповіла йому про ту ганебну вечірку, і Денні подарував мені три горщики лаванди. І навіть відвіз їх мені додому та пересадив у великий шаплик на терасі. Тож тепер насолоджуюся смачним чаєм вранці й перед сном.

То ось що потрібно було просити як компенсацію! І чому я раніше про це не знав?

– Ну, а крім того, ця невинна картка не тільки наробила галасу та зіпсувала свято, а й підняла на поверхню багато несподіваного та раніше прихованого. Завдяки цьому я не стала гаяти час із чоловіком, який не вірить мені й обирає втекти, щойно крихітна проблема замайорить на горизонті. Марк дізнався, наскільки ревнива Крістін, вона ж переконалася, що Марк готовий заради неї на все. Саме тому моє запрошення на їхнє весілля анульовано. Усі у виграші. Ну, а я отримала лаванду. Не так уже й погано, погодься.

Я невпевнено кивнув. Хоча й у моєму випадку багато несподіваного відкрисяло. Та чи хотів я цього?

– Я не можу сердитися на Денні... Я надто добре його розумію.

Я глянув на Діану, й мені здалося, що я почув у її голосі тугу. Жінка звела погляд на картину з маяком.

– Колись квітковою крамничкою завідувала їхня із Сарою мама. Денні розказав, що замінив стандартні картки. Раніше вони справді були зі звиклим «Вітаю». Однак уже майже рік скрізь і всюди, якщо немає інших

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.